

Arrest

nr. 279 524 van 26 oktober 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. STAS
Stapelstraat 45 / w5
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX *loco* advocaat N. STAS, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 16 december 2021 en verzoekt op 21 december 2021 een tweede keer om internationale bescherming in. Op 17 juni 2022 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) het ontvankelijk verklaarde verzoek kennelijk ongegrond en wordt aan verzoeker internationale bescherming geweigerd. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 21 juni 2022 aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U diende op 25 oktober 1999 in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit verzoek verklaarde u M.K. te heten, afkomstig te zijn uit Mitrovicë, Kosovo en over de Joegoslavische (Servië-Montenegro) nationaliteit te beschikken. Op 15 december 1999 werd hierin door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis) wegens bedrieglijke aanvraag. U bleek in België ook bekend te staan onder de naam L.S., geboren te Rizh en tevens van Joegoslavische nationaliteit en diende op 1 oktober 1999 tevens onder die naam een verzoek om internationale bescherming in. U stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Vervolgens nam het Commissariaat-generaal op 23 december 1999 hierin een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen. U diende tegen deze beslissing geen verder beroep in. Op 21 december 2021 diende u in België uw tweede en huidig verzoek om internationale bescherming in. Op 7 februari 2022 werd dit verzoek door het Commissariaat-generaal ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. U verklaarde in het kader van dit verzoek tijdens uw eerste verzoek in 1999 een valse identiteit te hebben gebruikt. U heet in werkelijkheid K.P. en bent afkomstig uit Rranxa gelegen in de gemeente Shkodër, Albanië. U bent in het bezit van de Albanese nationaliteit. U verbleef in België sinds 1995 en zat in België van 2000 tot juni 2021 of in totaal eenentwintig jaar in de gevangenis en dit voor verschillende straffen. U lijdt sinds jarenlang aan schizofrenie, een psychiatrische aandoening die wordt gekenmerkt door steeds terugkerende psychoses. U werd voor uw psychoses reeds behandeld tijdens uw verblijf in de gevangenis in België. Op 28 juni 2021 werd u vanuit de gevangenis door de Belgische autoriteiten naar Albanië gerepatriëerd. U beschikt in Albanië niet over een eigen woning. Uw moeder is drie jaar geleden overleden. Uw vader verblijft momenteel in een verzorgingstehuis in Shkodër. Na uw terugkeer in Albanië woonde u noodgedwongen afwisselend bij uw beide zussen in Lezhë en Shkodër. U verbleef soms ook voor zeer korte tijd bij uw ooms langs moeders kant in Bushat, regio Shkodër. Deze situatie was evenwel niet lang houdbaar. U beschikte voorts in Albanië niet over de noodzakelijke medicijnen en medische verzorging voor de behandeling van uw psychiatrische aandoening. Zo had u nood aan injecties met het medicijn Clopixol, wat niet voorhanden was in Albanië. Uw psycho-medische toestand ging er in Albanië op achteruit. U had op een bepaald ogenblik gedurende tien dagen lang geen injectie (met Clopixol) meer gekregen. U was er hierdoor zo slecht aan toe dat u op aangeven van één van uw zussen op 12 november 2021 werd opgenomen in een psychiatrische afdeling van het ziekenhuis in Shkodër. U bleef daar uiteindelijk twee weken. Tijdens deze periode kreeg u veel medicatie die niet hielp of het benodigde effect had. Verdere behandeling kreeg u er niet aangeboden. Zo werd er geen gesprekstherapie gehouden. U werd er gewoonweg opgesloten tussen de gekken. Uiteindelijk zorgde uw zus via een nicht van u in Italië voor het medicijn Clopixol. Deze laatste kocht dit medicijn in Italië en stuurde het op naar Albanië. Hierdoor verbeterde uw situatie en mocht u het ziekenhuis verlaten. Drie à vier keer kreeg u tijdens uw ganse verblijf in Albanië dit medicijn opgestuurd via deze nicht in Italië. Na verloop van tijd beschikte u evenwel niet langer over dit medicijn in Albanië. U kon uw nicht in Italië hiervoor niet blijven lastig vallen. Zij betaalde immers zelfs voor dit medicijn. Het gebrek aan het voor u noodzakelijk medicijn Clopixol in Albanië en de in vergelijking tot België ontoereikende medische zorg (afwezigheid bv. van gesprekstherapie) die u in Albanië kreeg, uw wens om van uw aandoening te genezen (waarvoor een goede medische opvolging noodzakelijk is), uw gebrek aan huisvesting in Albanië, alsook het feit dat u hier in België bent opgegroeid en door uw langdurige afwezigheid van Albanië vervreemd bent van uw land en er bijna niemand meer kent, deden u uiteindelijk in december 2021 besluiten om Albanië opnieuw te verlaten en terug te keren naar België. Op 13 of 17 december 2021 verliet u Albanië en keerde over de weg via (Noord-)Macedonië, Joegoslavië (Servië), Hongarije, Oostenrijk en Duitsland terug naar België. U reisde legaal met uw Albanese paspoort. Twee dagen na uw vertrek uit Albanië kwam u hier in België aan. Sinds uw aankomst in België wordt u medische opgevolgd. U wordt behandeld door de medische dienst waar u verblijft, gaat maandelijks langs bij een psychiater die u de voor u noodzakelijke injectie geeft en volgt daarnaast ook gesprekstherapie. U vreest bij terugkeer naar Albanië aan uw lot overgelaten te worden en ginder knettergek te zullen worden. U wordt hier in België ook beter medisch opgevolgd en wenst hier te genezen. U bent daarenboven hier in België opgegroeid en voelt zich hier beter dan in Albanië, waar u (bijna) niemand nog hebt of kent.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw Albanese paspoort, uitgereikt op 2 augustus 2021 en geldig tot 1 augustus 2031; uw Albanese identiteitskaart, uitgereikt op 9 juli 2021 en geldig tot 8 juli 2031; een attest van de lokale gezondheidszorgafdeling in Shkodër (inclusief vertaling naar het Frans), opgemaakt te Shkodër op 28 december 2021 en ondertekend door psychiater E.R., volgende dewelke u op 12 november 2021 werd gehospitaliseerd, werd gediagnosticeerd met de aandoening paranoïde schizofrenie, dat de eerste diagnose in deze zin werd gesteld tijdens uw verblijf in een Belgische gevangenis, dat uw situatie niet gestabiliseerd is, dat u vier jaar geleden begon met een therapie met het medicijn Clopixol 200 mg/ml en dat bij afwezigheid van dit medicijn in Albanië u daar behandeld werd met Risperidone; en een verklaring van Z.Z., opgemaakt op datum van 27 januari 2018,

die volgens uw verklaringen uw behandelende psychiater in de gevangenis van Marche is en die in deze verklaring stelt dat u lijdt aan een chronische paranoïde schizofrenie en uw toestand een behandeling en gespecialiseerde psychiatrische zorg vereist.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen en de door u neergelegde stukken blijkt immers dat u lijdt aan de aandoening paranoïde schizofrenie. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werden u bijkomende pauzes aangeboden en werd het tempo en de wijze van vraagstelling tijdens het persoonlijk onderhoud aangepast aan uw noden. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 14 januari 2022 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient te worden vastgesteld dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

U haalde vooreerst medische redenen aan waarom u niet kan terugkeren naar Albanië. U heeft de wens om te genezen van uw psychiatrische aandoening. Hiervoor heeft u degelijke psychiatrische zorg nodig, waaronder periodieke injecties met het medicijn Cloxipol, die voorhanden is in België maar niet in Albanië. U legde hierover stukken ter staving neer. Wat betreft deze door u aangehaalde medische problemen dient evenwel te worden opgemerkt dat medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet (verklaring volgend verzoek DVZ, vraag 13). U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

U haalde daarnaast enkel persoonlijke en praktische redenen aan waarom u niet terug kan keren naar Albanië. U beschikt er niet over een eigen woning en kan niet blijvend terugvallen op de steun van uw familie daar om u onderdak te verlenen. Daarnaast voelt u zich vervreemd van Albanië. U kent er door uw langdurige afwezigheid bijna niemand meer. Voor u is België het land waar u opgegroeid bent – u verblijft hier immers sinds 1995 – en waar u zich bijgevolg veel beter voelt dan in Albanië (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5, 6 en 8). Het betreft hier evenwel louter problemen van socio-economische, persoonlijke en praktische aard welke ook niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aangaande het door u aangehaalde langdurig verblijf in België, dient nog worden toegevoegd dat een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant. Indien u een langdurig verblijf en integratie in België wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet u zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie. Wat betreft de afwezigheid van een eigen woning in Albanië, kan er nog aan worden toegevoegd, dat u luidens uw verklaringen na uw terugkeer uit België in juni 2020 nog steeds kon terugvallen op een familiaal netwerk in Albanië. Zo verleenden uw beide zussen in Albanië, met wie u trouwens een goede verstandhouding onderhoudt, u afwisselend onderdak en kon u ook terecht bij uw ooms langs moeders kant in de regio Shkodër (CGVS, p. 3 tem 6). Daarnaast regelde één van uw zussen in Albanië via uw nicht in Italië het voor u noodzakelijke medicijn Clopixon (CGVS, p. 4, 5 en 7). U beschikte na uw terugkeer weliswaar niet over een eigen beroepsinkomen – u bent door uw aandoening immers arbeidsongeschikt – maar kreeg van uw behandelde psychiater in Shkodër te horen dat zij zich eerst zou richten op het bekomen van de

juiste medicatie voor u en zij daarna samen met u zou bekijken of u in aanmerking kwam voor sociale steun of een uitkering als mindervalide (CGVS, p. 8). U persoonlijk richtte zich in de periode van uw terugkeer uiteindelijk op geen enkel ogenblik tot diensten van de overheid voor het verkrijgen van enige vorm van vervangingsinkomen of andere financiële ondersteuning op basis van uw aandoening en/of arbeidsongeschiktheid. U richtte zich evenmin tot lokale sociale diensten van de gemeente of regio Shkodër. Uw verklaring dat dergelijke diensten niet bestaan in Shkodër stemt overigens niet overeen met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie, toegevoegd aan uw administratief dossier. Bijgevolg kan er uit uw verklaringen geenszins opgemaakt worden dat u bij terugkeer naar Albanië levensomstandigheden zouden kennen die gelijkgesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De rest van de door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande beslissing in een ander daglicht kunnen stellen. Aan uw identiteit en nationaliteit wordt in deze beslissing immers niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

*Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.
(...)”*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 “en volgende” en 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 14 van het Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens van 10 december 1948 (hierna: het UVRM), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij werpt tevens een manifeste appreciatiefout op.

Verzoeker kan zich niet verzoenen met de door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) aangehaalde argumentering. Verzoeker is de mening toegedaan dat zijn gezondheidstoestand zichtbaar achteruitgaat wanneer hij niet wordt behandeld met het medicijn Cloxipol, waarmee hij voorheen en ook op dit moment in België wordt behandeld. Hij haalt aan dat zijn gezondheidstoestand in Albanië op zeer korte tijd zwaar achteruit is gegaan na overschakeling op een ander medicijn, meer bepaald Risporédine, waardoor hij op 12 november 2021 diende te worden gehospitaliseerd. Albanië beschikt niet over het medicijn Cloxipol en hij kan in zijn land van herkomst niet de nodige medische verzorging genieten. Hij stelt voorts dat hij over geen bestaansmiddelen, noch een woonst kan beschikken in Albanië. Hij kwam ook op zeer jonge leeftijd naar België en heeft aldus nog amper banden met zijn land van herkomst. Verzoeker heeft geen weet van enige hulp in Albanië; hij is analfabeet hetgeen het hem ook onmogelijk maakt om aan de juiste informatie te geraken. Verzoeker vreest dat hij bij terugkeer naar Albanië niet op een waardige en menselijke manier een behandeling voor zijn aandoening zal genieten.

Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt geen nieuwe stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Evenmin werkt verzoeker uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 door de verwerende partij zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt ook deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

Verzoeker laat na *in concreto* te verduidelijken in welk opzicht de bestreden beslissing zou zijn genomen met schending van de artikelen 49, 49/2 "*en volgende*" van de Vreemdelingenwet. De schending van artikel 49 van de Vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd aangezien deze bepaling enkel betrekking heeft op de verblijfsrechtelijke toestand van erkende vluchtelingen in het Rijk en derhalve niet op verzoeker van toepassing is. Hetzelfde geldt voor de opgeworpen schending van artikel 49/2 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt welke vreemdelingen de subsidiaire bescherming genieten en welke verblijfsrechtelijke gevolgen hieraan kunnen worden toegekend.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, volstaat het erop te wijzen dat dit artikel met ingang van 22 maart 2018 werd opgeheven door artikel 30 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen.

Het UVRM heeft slechts de waarde van een beginselverklaring en heeft geen juridisch bindende kracht. Derhalve is de verwijzing naar het bovendien louter en bijzonder algemeen geformuleerde artikel 14 van voornoemde verklaring, te meer nu verzoeker dienaangaande zelf niet de minste verdere duiding verstrekt, niet dienstig.

2.3.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker internationale bescherming behoeft integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. De Raad merkt vooreerst op dat het commissariaat-generaal bij de analyse van de bijzondere procedurele noden rekening heeft gehouden met de medische aandoening van verzoeker, dat geoordeeld werd dat bepaalde procedurele noden kunnen worden aangenomen en dat hem bepaalde steunmaatregelen werden verleend. Zo werden er tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal bijkomende pauzes aangeboden en werd het tempo en de wijze van vraagstelling aangepast aan verzoekers noden. In de gegeven omstandigheden kan aldus redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers rechten in het kader van de procedure om internationale bescherming gerespecteerd werden en dat verzoeker kon voldoen aan zijn verplichtingen, hetgeen in het verzoekschrift geenszins wordt betwist of aangevochten.

2.3.6. De Raad stelt vast dat verzoeker een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 17 juni 2022 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*

Artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

De Raad duidt erop dat Albanië bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 - opnieuw - werd vastgesteld als veilig land van herkomst (BS 28 februari 2022).

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

2.3.7. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, slechts vaststellen dat verzoeker *in casu* geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon, die internationale bescherming geniet, in aanmerking komt.

2.3.8. Verzoeker, die aan paranoïde schizofrenie lijdt, vreest bij terugkeer naar Albanië aan zijn lot overgelaten te worden en knettergek te worden. Hij stelt in België beter medisch te worden opgevolgd en wenst hier te genezen. Hij is in België opgegroeid en voelt zich hier beter dan in Albanië, waar hij (bijna) niemand en ook niets meer heeft.

2.3.9. In verband met verzoekers medische problematiek wordt in de bestreden beslissing terdege als volgt overwogen:

"U haalde vooreerst medische redenen aan waarom u niet kan terugkeren naar Albanië. U heeft de wens om te genezen van uw psychiatrische aandoening. Hiervoor heeft u degelijke psychiatrische zorg nodig, waaronder periodieke injecties met het medicijn Cloxipol, die voorhanden is in België maar niet in Albanië. U legde hierover stukken ter staving neer. Wat betreft deze door u aangehaalde medische problemen dient evenwel te worden opgemerkt dat medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet (verklaring volgend verzoek DVZ, vraag 13). U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980."

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan voormeld motief van de bestreden beslissing.

Vooreerst dient erop te worden gewezen dat medische problemen op zich niet onder de criteria, bepaald in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève, ressorteren, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming, zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in het voorliggende verzoekschrift andermaal wijst op zijn psychische aandoening, chronische paranoïde schizofrenie, dient te worden opgemerkt dat de medische problematiek, die wordt gestaafd door twee psychiatrische attesten, geenszins wordt ontkend of geminimaliseerd, maar dat verzoeker hiermee de voormelde motieven niet ontkracht. Verzoeker toont niet aan dat de aangehaalde medische problemen in zijnen hoofde vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan of op grond van een gebrek aan behandeling vervolging zouden riskeren. Evenmin toont hij middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen, gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet, geen verband houden met de criteria, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, en dat verzoeker zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure, meer bepaald een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals ook in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald.

Uit niets blijkt en verzoeker maakt niet *in concreto* aannemelijk dat hij om redenen, voorzien in het Verdrag van Genève, geen of niet opnieuw toegang zou hebben tot of gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg in Albanië. In de mate dat verzoeker de mening is toegedaan dat er geen passende mogelijkheid tot medische zorgen in Albanië is, terwijl deze wel aanwezig zijn in België, stipt de Raad nog aan dat dit kan te wijten zijn aan verschillende factoren en dat dit op zich geen verband houdt met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Overigens, uit verzoekers verklaringen bij het commissariaat-generaal blijkt dat hij, na repatriëring naar Albanië eind juni 2021 wel degelijk toegang had tot medische zorgen. Zo gaf verzoeker uitdrukkelijk en ondubbelzinnig te kennen dat hij in Albanië medicijnen kreeg toegediend en in een psychiatrische afdeling werd gehospitaliseerd gedurende twee weken en dat hij toen werd behandeld door de psychiater die het neergelegde attest van 28 december 2021 opstelde en ondertekende. In het betreffende attest staat meer specifiek opgetekend dat verzoeker op 12 november 2021 werd gehospitaliseerd, werd gediagnosticeerd met de aandoening paranoïde

schizofrenie, dat hij vier jaar geleden startte met een therapie met het medicijn Cloxipol 200 mg/ml en dat bij afwezigheid van dit medicijn hij in Albanië behandeld werd met Risporédine. In dit attest wordt evenwel nergens aangehaald dat verzoeker slecht zou hebben gereageerd op dit vervangend geneesmiddel. Los van het al dan niet slecht reageren op de alternatief toegediende geneesmiddelen, merkt de Raad op dat verzoeker aangaf dat hij na zijn ontslag uit het ziekenhuis en tot aan zijn vertrek uit Albanië, via een nicht uit Italië, het medicijn Cloxipol werd opgestuurd en dat hij daarmee maandelijks geïnjecteerd werd. Aldus had verzoeker tijdens zijn verblijf in Albanië wel degelijk de beschikking over het benodigde medicijn, ook al is het niet rechtstreeks in Albanië te verkrijgen. Dat hij niet eindeloos aan zijn nicht kan vragen het medicijn Cloxipol te betalen en op te sturen vanuit Italië, neemt niet weg dat verzoeker toegang had tot gepaste medische zorg. De Raad merkt overigens op dat het bevreemdend voorkomt dat verzoeker niet eens weet hoeveel het medicijn precies, laat staan bij benadering, kost. Op basis van hetgeen voorafgaat kan niet worden ontkend dat verzoeker toegang had tot medische zorg in het land van herkomst. Dat hij nooit enige vorm van gesprekstherapie ontving is een loutere blote bewering en verzoeker toont niet aan dat hij getracht zou hebben deze te bekomen. De Raad gaat tot slot nog in op het tweede voorliggende medische attest, opgesteld op 27 januari 2018, op vraag van verzoeker, door de hem in de gevangenis van Marche behandelende psychiater. In deze verklaring staat enkel te lezen dat verzoeker lijdt aan een chronische paranoïde schizofrenie en dat zijn toestand een behandeling en gespecialiseerde psychiatrische zorg vereist. In deze verklaring, die overigens niet is ondertekend, geen stempel bevat en behalve de naam van de opsteller ook geen medische titel bevat, wordt evenwel geenszins aangegeven waaruit de vereiste behandeling en gespecialiseerde psychiatrische zorg specifiek moet bestaan. De Raad besluit dat verzoeker er niet *in concreto* in slaagt aan te tonen dat noodzakelijke medische zorgen en opvolging in Albanië niet mogelijk zijn.

2.3.10. Waar verzoeker voorts aanhaalt en herhaalt dat hij noch over bestaansmiddelen, noch over een woning beschikt in Albanië en dat hij op zeer jonge leeftijd naar België kwam en amper nog banden heeft met zijn land van herkomst, wijst de Raad erop dat louter sociaaleconomische overwegingen en problemen geen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève, noch met de bepalingen, opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming, en geen recht geven op internationale bescherming. Zulke sociaaleconomische overwegingen zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofd suggereren. Evenmin wordt zulks door verzoeker concreet aangetoond.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij na repatriëring naar Albanië in juni 2021 beroep kon doen op de hulp van zijn beide zussen, met wie hij verklaarde een goede band te hebben, alsook op de hulp van zijn oom langs moederzijde. Hieruit volgt dan ook dat verzoeker kon rekenen op een familiaal netwerk voor afwisselende huisvesting, alsook ondersteuning doordat één van de zussen via verzoekers nicht in Italië het vereiste medicijn regelde.

Waar verzoeker opwerpt dat hij in België is opgegroeid en vervreemd is geraakt van zijn land van herkomst, merkt de Raad vooreerst op dat in de bestreden beslissing aangaande het geopperde langdurig verblijf in België terecht wordt aangehaald dat een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en integratie in België. Bij de beoordeling van een eventueel risico bij terugkeer naar Albanië is dit gegeven niet relevant. De Raad merkt overigens op dat verzoeker in België aankwam op meerderjarige leeftijd en dat hij eenentwintig jaar doorbracht in de Belgische gevangenis. Los van een daadwerkelijke integratie in België, werpt de Raad op dat verzoeker zich dient te wenden tot de bevoegde overheidsinstantie indien hij een langdurig verblijf en integratie in België wil opwerpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning.

Dat hij in Albanië bijna niemand meer kent, is een puur sociaal probleem dat gepaard gaat met een re-integratie in een andere samenleving, doch ressorteert evenmin onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève en loopt op zich niet op tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien heeft verzoeker verklaard nog te kunnen rekenen op familie, zodat hij niet volledig vervreemd is en wel degelijk over een zeker netwerk beschikt in zijn land van herkomst.

Waar verzoeker opwerpt niet over bestaansmiddelen te beschikken, geen weet te hebben van enige hulp in Albanië en als analfabeet onmogelijk aan de juiste informatie kan geraken, merkt de Raad op dat niet wordt ontkend dat verzoeker analfabeet is en dat hij door zijn medische aandoening arbeidsongeschikt is.

Evenwel, in de bestreden beslissing wordt op pertinente wijze gewezen op het feit dat verzoeker van zijn behandelende psychiater in Shköder te horen kreeg dat zij zich eerst zou richten op het bekomen van de juiste medicatie en dat zij daarna samen met verzoeker zou bekijken of hij in aanmerking kwam voor sociale steun of een uitkering als mindervalide. Verzoeker kon dus wel degelijk aan de juiste informatie geraken; is het niet via de behandelende psychiater, dan kon hij evenzeer beroep gedaan hebben op zijn familiaal netwerk om samen met hem uit te vlooiën wat de mogelijkheden waren. Uit verzoekers verklaringen blijkt evenwel dat hij zich in de periode voorafgaand aan zijn terugkeer nooit tot diensten van de overheid richtte voor het verkrijgen van enige vorm van vervangingsinkomen of andere financiële ondersteuning op basis van zijn aandoening en/of arbeidsongeschiktheid. Hij richtte zich evenmin tot lokale sociale diensten van de gemeente of de regio Shköder, die blijkens de informatie, gevoegd bij het administratief dossier, wel degelijk bestaan, in tegenstelling tot wat verzoeker aangaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Ten slotte moet vastgesteld worden dat verzoeker *in casu* geenszins aantoont dat hij omwille van zijn medische problemen zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontczegd of opzettelijk worden geweigerd.

De Raad besluit, in navolging van de commissaris-generaal, dat uit verzoekers verklaringen geenszins kan worden opgemaakt dat hij bij terugkeer naar Albanië levensomstandigheden zou kennen die gelijkgesteld kunnen worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.11. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont, gelet op het voorgaande, evenmin aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er bij een terugkeer naar zijn land van herkomst sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.12. In acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Albanië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als personen die internationale bescherming genieten in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

2.3.13. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.14. In hoofde van de verwerende partij kan door de Raad geen manifeste appreciatiefout worden ontwaard.

2.3.15. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, dient erop gewezen te worden dat de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal, waarbij het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt verklaard in toepassing van artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet, slechts kan vernietigen om specifieke redenen, voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS